

СЛЪНЧЕВО ДЕТЕ

Антон Страшмиров в своята вдъхновена реч по случай чествуването четири години от смъртта на Смирненски, нарече Христо слънчево дете. Христо напълно оправдава ~~този~~ израз. Той съчетаваше дружбата, хумора, отзивчивостта, човечността и верността към класата по съвършен начин. Хуморът за него не беше литературно или художествено понятие, а част от живота, негова неотменна потребност.

Имаме време не само да работим за прехраната си, да следваме и да вършим партийна работа, но и да се поразходим по "Царя". Христо беше център на голямата група приятели, които през летните вечери се разхождаха по един-два часа по този булевард. Той винаги намираше новости, които да разнообразят нашата разходка. Много често той се движеше с един доволно наивен ~~или~~ приятел, наричан с литературните имена Пулвис и Зумер. Пулвис малко заекваше. Когато говореше с девойка, особено за първи път, той съвсем се заплиташе.

-Тази вечер ще падне смях,- назоваше Христо.

-Какво ново ще ни поднесеш?

-Тази вечер Пулвис ще има среща с Клинци. Ще има обяснение в любов.

Друг път в една безлунна вечер, Христо внезапно се изгуби от групата, която се движеше доста късно по булеварда. Отсъствието се почувства и един от приятелите каза:

-Христо е приготвил номер.

По едно време забелязахме в мрачината, почти по средата на тротоара, фигурата на статуя върху пиедестал. Нато приближихме, открихме, че пиедестала беше празния варел от бензин, а статуята- Христо, който беше заел ~~позата на неизвестния воин.~~

Христо винаги намираше нещо шеговито при срещата си с приятели. Поздравите той често нагаждаше в рими:

-Здравей, Никита Бран от любовни мъки раздран!- беше обикновенения му поздрав към мен.

Много особено!
Христо не отива да
се подиграва на Зумер.

